

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoCsp/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717208925
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5717208925.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v spore žalobkyne: V. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Z. XX, W., proti žalovanému: POHOTOVOST' s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o neplatnosť právneho úkonu, ochranu práv spotrebiteľa, o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a o neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy č. 609001571, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 4Csp/17/2017-62 z 21. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolanie žalovaného proti výroku I. rozsudku okresného súdu odmieta.

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch II., III. a V. zrušuje a v tomto rozsahu vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Výrok IV. rozsudku okresného súdu zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobkyne v bode 1/, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, ktorú uzatvorila so žalovaným dňa 13.06.2014, č. zmluvy 609001571 (výrok I.). Určil, že úver zo zmluvy o úvere č. 609001571 z 13.06.2014 uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov (výrok II.). Žalovanému uložil povinnosť vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 528,- eur (výrok III.). Konanie v časti zdržania sa rozhodcovskej zmluvy zo dňa 03.06.2017 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným zastavil (výrok IV.). Na záver rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok V.). Pri právnom posúdení veci okresný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení v čase uzatvorenia zmluvy o úvere medzi žalobkyňou a žalovaným a § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ). Na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere č. 609001571 zo dňa 15.12.2015 (ide o zrejmu chybu v uvedenom dátume, správne má byť 13.06.2014). Obsahom záväzku žalovaného bolo poskytnúť v prospech žalobkyne úver vo výške 600,- eur s tým, že žalobkyňa mu mala v dohodnutom čase túto sumu vrátiť, vrátane poplatku vo výške 528,- eur, a to v 12-mesačných splátkach po 94,- eur, počnúc dňom 13.07.2014. V zmluve absentoval údaj o RPMN. Ďalej okresný súd konštatoval, že v zmluve bolo uvedené, že žalovanej (správne má byť uvedené žalobkyňi) sú finančné prostriedky poskytované na výkon povolania. Na základe týchto zistení sa primárne okresný súd zaoberal posúdením charakteru takto založeného zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Žalobkyňa tvrdila, že úver nebol poskytnutý na podnikateľský účel, pričom žalovaný túto skutočnosť popieral, vychádzajúc z toho, že predmetná zmluva obsahuje údaje žalobkyne ako podnikateľky a teda na daný vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia obchodného práva, pretože nejde o spotrebiteľský vzťah. Okresný súd konštatoval, že z rozhodovacej činnosti mu je známe, že úverové zmluvy uzatvárané žalovaným často odkazujú na výkon

činnosti povolania alebo zamestnania ako účel úveru, pričom v skutočnosti dlžníci nemajú vlastný podnik a sú nezamestnaní, dôchodcovia alebo penzisti, alebo používajú úver na súkromné účely. Cieľom týchto praktík je zrejme obísť uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa. Na tomto jeho závere nič nemení ani údaj na zmluve, podľa ktorého žalobkyňa mal byť poskytnutý úver na výkon povolania. Bezpečným preukázaním výkonu povolania alebo podnikania dlžníka nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon povolania alebo podnikania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti odberateľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. Iba v prípade, ak ide o podnikanie vykonávané v režime obdobnom obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a aj o súvis uzavretia zmluvy či plnenia s takýmto podnikaním odberateľa, ide o vzťah nespádajúci pod úpravu spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ) a existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie. Žalovaný si však túto svoju povinnosť v prejednávanej veci nesplnil. Len zo samotného vymedzenia účelu poskytnutia úveru v konkrétnej veci „na výkon povolania“ nemožno podľa názoru okresného súdu bez ďalšieho uzavrieť, že žalobkyňa konala ako nespotebiteľ a úver si brala v súvislosti s výkonom povolania, čo platí o to viac za stavu, keď použitie prostriedkov na účely povolania ani nebolo preukázané. Okresný súd preto vyhodnotil predmetnú zmluvu ako spotrebiteľskú. Ďalej sa zaoberal argumentáciou žalobkyne, týkajúcou sa neplatnosti predmetnej zmluvy. Jej tvrdenia o neplatnosti zmluvy z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti ako aj nedostatku vážnosti vôle a rozpor s dobrými mravmi, považoval za nedostatočné. Dospel k záveru, že nemôže nahrádzať povinnosť tvrdenia a preukázania tvrdení za žalobkyňu a žalobu v bode 1., teda v časti určenia neplatnosti zmluvy o úvere zamietol. Žalobkyňa sa ďalej domáhala určenia, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov a žiadala z tohto titulu vydať bezdôvodné obohatenie. Keďže okresný súd ustálil, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, zisťoval či táto má všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. účinnom v čase jej uzatvorenia. Zistil, že zmluva neobsahuje povinné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/, i/, k/ a j/ cit. zákona, a to konečnú splatnosť úveru, úrokovú sadzbu úveru, výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov. Vychádzajúc z týchto zistení, v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. ustálil, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Na základe toho podľa § 415 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodol aj o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 528,- eur. Keďže úver bol bezúročný a bez poplatkov, žalobkyňa mala žalovanému zaplatiť iba sumu 600,- eur, pokiaľ plnila nad túto sumu, žalovaný prijal plnenie bez právneho dôvodu, ktoré je povinný žalobkyňi vydať. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a 2 CSP. Žalobkyňa sa domáhala 4 nárokov, úspech predstavuje výrok, ktorým bolo určené, že úver je bezúročný a bez poplatkov a ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 50 %. Úspech žalovaného v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá a v časti zastavenia konania, nakoľko k zastaveniu došlo bez toho, aby žalovaný toto zaviniel, v percentuálnom vyjadrení predstavuje 50 %. Čistý úspech žalobkyne a žalovaného tak bol rovnaký, preto žiadnemu z nich nárok na náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktoré na základe výzvy okresného súdu upresnil s tým, že napáda rozsudok okresného súdu vo výrokoch I., II., III. a V. a žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v týchto výrokoch zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Tvrdil, že predmetnú zmluvu o úvere nemožno považovať za spotrebiteľský úver a posudzovať ju v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na to, že žalobkyňa v zmluve uviedla svoje obchodné meno, identifikačné číslo, miesto podnikania, a to v prvom oddiele uzavretej zmluvy, ktorá sa týkala identifikačných údajov dlžníka. Skutočnosť, na čo konkrétne bol následne poskytnutý úver aj využitý, už neskúmal, nakoľko to pre neho nie je podstatná informácia. Okrem toho, dlžník nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazoval skutočné použitie finančných prostriedkov. Je preto názoru, že nemusí vedieť, či žalobkyňa (dlžník) v praxi naozaj použila finančné prostriedky na rovnaký účel ako to deklarovala v zmluve o úvere. Rovnako Zákon o spotrebiteľských úveroch neustanovuje, že žiadateľ o úver v čase poskytnutia úveru na podnikanie, zamestnanie alebo povolanie musí byť podnikateľom alebo zamestnaným. Pre právnu kvalifikáciu povahy poskytnutého úveru je úplne postačujúci prejav vôle uvedený v zmluve. Zákonodarca v Zákone o spotrebiteľských úveroch upravil špeciálne prípady, keď záujemca o úver ešte nie je podnikateľom, ani zamestnaný, avšak má záujem využiť úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Ďalej uviedol, že treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupoval. Jeho argumentácia je v plnom súlade aj s judikatúrou Európskeho súdneho

dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť aj dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01). Obdobne pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom, je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, ktorá je všeobecným princípom zmluvného práva. V zmysle uvedeného žalovaný konštatoval, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom medzi dvoma podnikateľskými subjektmi a nemožno naň aplikovať právne predpisy týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv. Potom nemožno zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov podľa týchto právnych predpisov. Skutočnosť, že žalobkyňa zaplatila dlh, ktorý prijal, nie je možné kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie, nakoľko zmluva nie je neplatným právnym úkonom a žalobkyňa tiež plnila za existencie právneho dôvodu, ktorý neodpadol a neplnila za iného. Ďalej žalovaný poukázal na to, že nedošlo ani k naplneniu dôvodov vyplývajúcich z § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., pre ktoré by bolo možné považovať predmetnú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok, istiny a úrokov a iných poplatkov sú jasne uvedené priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ďalej sa vyjadroval k tomu, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. Poplatok za poskytnutý úver podľa neho nie je neprimerane vysoký.

3. Súd prvej inštancie v súlade s procesným postupom podľa § 374 CSP doručoval odvolanie žalobkyni na vyjadrenie, ktorá svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu nevyužila.

4. Primárne sa odvolací súd zaoberal posúdením existencie subjektívneho práva žalovaného podať odvolanie voči výroku I. rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba v bode 1. (o určenie neplatnosti zmluvy o úvere) zamietnutá. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Rozsudok okresného súdu vo výroku I. zamietol žalobu žalobkyne, uvedené rozhodnutie svojím obsahom neznevýhodňuje žalovaného ako osobu, ktorá podáva opravný prostriedok, teda právne účinky tohto rozhodnutia nezhoršujú jeho právne postavenie. Na základe tejto skutočnosti nemá žalovaný subjektívne právo na podanie odvolania voči výroku I. rozsudku okresného súdu. Krajský súd preto odvolanie žalovaného voči výroku I. rozsudku okresného súdu odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou v zmysle § 386 písm. b/ CSP.

5. Čo sa týka odvolania žalovaného proti výrokom II. a III. rozsudku okresného súdu, t.j. proti výrokom, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že úver poskytnutý na základe spornej zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov a žalovanému bola uložená povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, považoval odvolanie žalovaného za opodstatnené a rozsudok okresného súdu v týchto výrokoch a zároveň v závislom výroku V. o trovách konania zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. V prejednávanej veci bola zásadnou otázkou, či predmetná zmluva o úvere, ktorú uzatvorila žalobkyňa so žalovaným má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Okresný súd konštatoval aplikujúc výkladové pravidlo § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že sa predmetná zmluva považuje za spotrebiteľskú zmluvu. Ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka je procesno-právneho charakteru, ktoré určuje ako má hodnotiaci orgán (teda aj súd) vykladať daný právny úkon (spotrebiteľskú zmluvu). Teda nepriamo v prípade súdneho sporu obmedzuje právo súdu na voľné hodnotenie dôkazov, a to v tom prípade, že má pochybnosti o obsahu spotrebiteľskej zmluvy. Súd je totiž povinný v prípade pochybností o obsahu zmluvy, tento vyložiť v prospech spotrebiteľa. Treba si všimnúť, že zákon ukladá povinnosť uskutočniť výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa, ak je obsah zmluvy pochybný. Táto povinnosť však neznamená, že súd je povinný v prospech spotrebiteľa vyložiť aj skutkové okolnosti významné pre uplatnenie práva alebo vznik povinnosti, napr. aj vtedy, ak dôkazné bremeno na ich preukázanie zaťažuje spotrebiteľa. Ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa totiž vzťahuje iba na výklad obsahu ustanovení zmluvy.

7. Zo žalobkyňou predloženej zmluvy o úvere vyplýva, že táto v nej bola označená identifikačnými znakmi podnikateľa, živnostníka, vrátane uvedenia IČO, DIČ, označenia orgánu, ktorý jej vydal živnostenské oprávnenie, ako aj číslom tejto registrácie. Okresný súd, napriek takémuto jednoznačnému označeniu žalobkyne v zmluve o úvere konštatoval, že ju uzatvárala v postavení spotrebiteľa. Svoje závery odôvodnil tým, že z jeho rozhodovacej činnosti sú známe prípady, že úverové zmluvy, uzatvárané žalovaným ako nebankovou inštitúciou často odkazujú na výkon činnosti, povolania alebo zamestnania

ako účel úveru, pričom v skutočnosti dlžníci nemajú vlastný podnik, sú nezamestnaní, dôchodcovia a pod. Takéto odôvodnenie záverov okresného súdu však nepovažoval odvolací súd za dostatočné. Iba vedomosť o tom, že v iných prípadoch môže dôjsť k takejto „manipulácii“ nie je dostatočným podkladom pre jeho záver o tom, tomu tak bolo aj v prejednávanej veci. Tak ako to bolo konštatované odvolacím súdom vyššie, ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka neznamena, že súd je povinný v prospech spotrebiteľa vyložiť aj skutkové okolnosti významné pre uplatnenie práva. Bolo vecou okresného súdu, aby sa zaoberal posúdením tvrdení žalobkyne o tom, že uvedená zmluva má spotrebiteľský charakter z pohľadu, prečo pri uzatváraní bola v nej označená identifikačnými údajmi podnikateľa, aké okolnosti ju k takémuto postupu viedli. Okresný súd pre svoj záver v uvedenej otázke bol povinný zohľadniť všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, ktoré objektívne vyplývajú zo spisu. Okresný súd však vychádzal len z nepodložených tvrdení žalobkyne o tom, že nemala záujem uzatvoriť zmluvu ako podnikateľka bez toho, aby sa zaoberal existenciou a posúdením skutočností, ktoré by potvrdzovali tieto vyjadrenia žalobkyne. Potom aj jeho záver o tom, že predmetná zmluva o úvere má spotrebiteľský charakter, nezodpovedá skutkovým zisteniam. Okresný súd neuviedol ako sa vysporiadal s tým, že v zmluve bola žalobkyňa označená identifikačnými údajmi podnikateľa. Jeho závery o spotrebiteľskom charaktere daného záväzkového vzťahu sú preto v tomto štádiu konania nepreskúmateľné. Keďže v konaní nebola riadne ustálená otázka spotrebiteľského charakteru predmetnej zmluvy, nemôže byť predmetom odvolacieho konania posúdenie správnosti záverov okresného súdu o nedodržaní formálnych náležitostí tejto zmluvy v zmysle ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. Je nutné, aby sa okresný súd najskôr dôsledne zaoberal vyhodnotením spotrebiteľského charakteru predmetnej zmluvy, najmä ako už bolo konštatované odvolacím súdom z hľadiska preskúmania a posúdenia obsahu predmetnej zmluvy a označenia žalobkyne v tejto zmluve ako aj okolnosťami, za ktorých tak došlo. Až po preskúmaní a vyhodnutí týchto skutočností, v prípade konštatovania spotrebiteľského charakteru predmetného záväzkovo-právneho vzťahu sa možno zaoberať splnením ďalších zákonných náležitostí tejto zmluvy.

8. Vychádzajúc z týchto záverov, krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude okresný súd vychádzať z prezentovaných záverov odvolacieho súdu, vypočuje sporové strany na otázku okolností uzatvárania predmetnej zmluvy s dôrazom na to, aby žalobkyňa vysvetlila a preukázala okolnosti, pre ktoré v predmetnej zmluve, napriek jej tvrdeniam, že konala ako spotrebiteľ, uvádzala pri označení svojej osoby údaje týkajúce sa jej podnikateľskej činnosti. Následne vec opätovne z hľadiska existencie spotrebiteľského charakteru posúdi a na základe skutkových zistení dôvodnosť nároku posúdi a prejedná. V novom rozhodnutí zároveň rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).